



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobkyně N.S., bytem..., zastoupené Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Plzeň, Malická 11, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28.11.2012, č.j. MV-8866-4/SO-2011,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28.11.2012, č.j. MV-8866-4/SO-2011 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň, ze dne 5.5.2010, č.j. CPPL-01760/CI-2010-4064 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto, že se žalobkyni „*platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnícké osobě podle ustanovení § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b), s odkazem na § 56 odst. 1*

písm. i) a na § 56 odst. 1 písm. k) zák. č. 326/1999 Sb., neprodlužuje, neboť bylo zjištěno, že cizinec hodlá zneužít povolení k dlouhodobému pobytu k jinému účelu a současně byla zjištěna jiná závažná překážka, která brání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu“.

II. Žaloba.

Žalobkyně žalobu odůvodnila čtyřmi žalobními body.

V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala, že správní orgány neuplatnily svou pravomoc v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu“). Žalovaná shodně s prvoinstančním orgánem zcela neodůvodněně odkazuje na ustanovení § 56 odst. 1 písm. i) a k) zákona o pobytu cizinců, neboť tato ustanovení nelze v případě žalobkyně aplikovat. Při prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se totiž z ustanovení § 46 použije pouze ustanovení odstavce 3 a 7, nikoli ustanovení odstavce 1, které obsahuje zákonný odkaz na ustanovení § 56. Žalobkyně ve správním řízení vyslovila názor, na kterém setrvává, že při prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lze použít pouze ta ustanovení, na která zákon o pobytu cizinců výslovně odkazuje. V souvislosti s povolením k dlouhodobému pobytu lze nalézt v ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu rovněž odkaz na jiná ustanovení zákona, jež by měla být v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu obdobně použita, který však ve svém výčtu není totožný s ustanovením § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu. Lze se oprávněně domnívat, že zákonodárce zde vyjádřil záměr, aby se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nevztahovala vždy stejná ustanovení jako v případě vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Řízení o povolení k dlouhodobému pobytu a řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu jsou samostatnými správními řízeními, která nejsou ovládána naprosto shodnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Oba správní orgány překročily svou pravomoc tím, že v řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu rozhodovaly podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. i) a písm. k) zákona o pobytu, jejichž použití zákon nepřipouští. Žalovaná také nesprávně, stejně jako prvoinstanční orgán, aplikovala ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) s přihlédnutím k ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu. Doslova uvádí: *„jestliže je tedy naplněn některý z důvodů pro neudělení víza, přestal cizinec splňovat podmínku pro jeho udělení ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) citovaného zákona“* (viz. str. 4). V daném případě však nejde o udělení víza, ale o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Navíc je třeba rozlišit, že podmínkou pro udělení víza totiž není samotné plnění účelu pobytu, ale pouze doložení formálních podmínek pro jeho plnění, např. vznik funkce statutárního orgánu v právnické osobě nebo vznik živnostenského oprávnění. Proto nelze na podkladě ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu rozhodnout o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže žalobkyně formálně splňuje podmínky pro plnění účelu pobytu, tj. v jejím případě ke dni podání žádosti provozovala podnikání, a to v podobě své účasti v právnické osobě. V další části žaloby pak žalobkyně uvedla, že z hlediska formálně právního pak prvoinstanční orgán rozhodl nesprávně podle ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu, neboť toto ustanovení nezakládá pravomoc správního orgánu prodloužit, popř. neprodloužit platnost povolení

k dlouhodobému pobytu, nýbrž jen obsahuje odkazy na jiná ustanovení zákona. Žalovaná tuto vadu řízení neodstranila.

Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala, že z materiálního hlediska oba správní orgány učinily skutkové zjištění, že žalobkyně v rámci pobytu neplní účel pobytu. Tento závěr neodpovídá výsledkům dokazování ve správním řízení. Účelem, pro který žalobkyně vyjádřila záměr pobývat na území ČR dlouhodobě, byla ke dni podání její žádosti účast v právnické osobě, a to konkrétně ve společnosti KHLIAN STAV s.r.o. Žalobkyni svůj zápis ve společnosti KHLIAN STAV s.r.o. v postavení jednatele prvoinstančního orgánu doložila. Žalovaný tuto skutečnost nejen nepřipustně přehlíží, ale zcela v rozporu se zněním zákona ji vydává za závažnou překážku. Zde je třeba zdůraznit, že výslovná právní úprava (ustanovení § 35 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu) zamezuje tomu, aby nedostatek účelu pobytu byl posuzován jako např. jiná závažná překážka pobytu cizince na území ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu ve znění před novelou provedenou zákonem č. 427/2010 Sb. Skutečnost, že žalovaný při hodnocení důkazních prostředků nepřihlédl k příslušnému dokladu o zápisu žalobkyně v obchodním rejstříku, zcela pochopitelně vyvolává pochybnost, zda byl stav věci zjištěn správně a naplňuje tak požadavek stanovený v ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobkyně při své výpovědi před správním orgánem prvního stupně uvedla, že její činnost bude spočívat v hledání prostorů k pronájmu a možných nájemců. Z této výpovědi se naznačuje, že žalobkyně plní účel pobytu. Jestliže žalovaný zjistil, že žalobkyně byla odvolána z funkce jednatele obchodní společnosti KHLIAN STAV s.r.o., měl by správní orgán znovu zjišťovat, jakým způsobem žalobkyně plní účel pobytu. Z tohoto důvodu měl žalovaný jeho rozhodnutí zrušit a vrátit mu věc k novému projednání. Opomenutí takového postupu označuje žalobkyně za procesní vadu.

Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítala, že nesouhlasí se závěrem žalované, že hodlá povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě zneužít za účelem zaměstnání. Sdělení žalobkyně, že si vydělávala na „fuškách“, samo o sobě nemůže vést ke zjištění, že žalobkyně zamýšlí vykonávat nelegální zaměstnání. Žádný takový doklad nepředložil ani jiný správní orgán. V tomto smyslu lze pohlížet na napadené rozhodnutí jako na nepřezkoumatelné. Tvzení správního orgánu o záměru žalobkyně zneužít povolení k dlouhodobému pobytu k jinému účelu je nejen nepodložené, ale i nepřipustně presumuje porušování právních předpisů žalobkyní. Tímto postupem správní orgán nešetřil její oprávněné zájmy.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně namítala, že žalovaná nenapravila ani další pochybení prvoinstančního orgánu, který překročil svou pravomoc také tím, že právně posuzoval právní vztahy uvnitř společnosti KHLIAN STAV s.r.o. Podle názoru prvoinstančního orgánu neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu u žalobkyně nebude nikterak omezena činnost uvedené společnosti, protože pan K.S. (jednatel společnosti) může zastupovat společnost samostatně, a že stanovení 34 jednatelů této společnosti, kdy samostatně může společnost zastupovat pouze pan S.K., se jeví jako účelové pro získání povolení k pobytu pro ostatní jednatele. Z toho pak prvoinstanční orgán vyvodil pro sebe závěr, že také z tohoto důvodu není nutné prodloužit dlouhodobý pobyt. Žalobkyně namítala, že se žalovaná nedostatečně zabývala otázkou dopadu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení

k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně. K závěru o tom, že tento dopad bude přiměřený, nepostačuje pouhé konstatování, že žalobkyně je rozvedená a má jedno dítě, které žije na území Ukrajiny. Je nepochybné, že napadeným rozhodnutím by mohl být ovlivněn soukromý a rodinný život žalobkyně. Správní orgány však nezjistily, v jakém rozsahu by se tak stalo. Přitom oba správní orgány zjistily, že žalobkyně má na území ČR přítele K.B. Navíc již ze samé skutečnosti, že žalobkyně má na území ČR povolen dlouhodobý pobyt, lze seznat, že se zdržuje na území ČR po delší dobu, po kterou si postupně vytvářela jak obchodní, tak i soukromé vztahy, jež by jejím náhlým odcestováním zpět do země původu mohly být přerušeny. Zájem na zachování tohoto soukromého a obchodního zázemí jistě patří mezi oprávněné zájmy žalobkyně, které je žalovaná povinna šetřit.

III.

Vyjádření žalované.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně souhlasila s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaná ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřila nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž byla ve výzvě poučena o tom, že nevyjádří-li nesouhlas s takovým projednáním věci, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal důvodným první žalobní bod.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.

Ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu pak stanoví, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Mezi důvody pro zahájení řízení o zrušení platnosti víza je tak, na základě ustanovení § 37, a to jeho odst. 2 písm. b), zařadit skutečnost, že cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Důvody pro neudělení víza, resp. podmínky pro udělení, víza jsou pak zakotveny v ustanovení § 56 zákona o pobytu. Podle § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu vízum, s

výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného vízem neopustí území nebo že vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení víza, podle § 56 odst. 1 písm. k) pak, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Z provedeného nástinu znění rozhodné právní úpravy tak jednoznačně vyplývá, že ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu skýtá oporu pro aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. i) a k) téhož zákona.

K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.1.2012, č.j. 9 As 80/2011-69 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém uvedl, že „zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formálních naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Městský soud tedy správně a způsobem odpovídajícím rozsahu žalobní námitky dovodil, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona...“. Dlužno doplnit, že ve věci souzené Nejvyšším správním soudem bylo správním rozhodnutím rozhodnuto o zamítnutí žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Vzhledem k tomu, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí bylo ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu krom jiných výslovně zmíněno, nelze správním orgánům ničeho vytknout.

Tvrdí-li žalobkyně, že „podmínkou pro udělení víza totiž není samotné plnění účelu pobytu, ale pouze doložení formálních podmínek pro jeho plnění“, není toto tvrzení správné.

Jak vyplývá z ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu, ustanovení § 35 odst. 3, a tím i ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, se na řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahují „obdobně“. To znamená, že je nutné jejich znění vykládat ve vztahu k předmětu řízení, kterým je posouzení otázky, zda je zde či zde není důvod pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně totiž nežádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nýbrž o jeho prodloužení. Je-li za podmínku pro prodloužení pobytu považováno „plnění účelu pobytu“, a ve správním řízení je zjištěno, že cizinec účel pobytu dosud neplnil, je bez dalšího nesnadné uvěřit tomu, že pro dobu příští cizinec účel pobytu plnit bude. Pro posouzení pro řízení rozhodné otázky je proto podstatné nejen to, zda cizinec doloží, že bude plnit účel pobytu, nýbrž také to, zda jej vůbec, eventuálně v jakém rozsahu, plnil dosud.

Dlužno v této souvislosti doplnit, že v případě žalobkyně bylo zjištěno, že účel pobytu dlouhodobě neplnila a současně ani nebylo doloženo, že by jej plnila i do budoucna, když její účast ve společnosti KHLIAN STAV, s.r.o., od které odvozovala svoji žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu zanikla dnem 24.11.2011.

Soud neshledal důvodným ani druhý žalobní bod.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu dobu pobytu vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu pak policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

V obecné rovině se lze ztotožnit se žalobkyní v tom, že pokud správní orgán dospěje k závěru, že *„cizinec neplní účel, pro který mu byl dlouhodobý pobyt povolen“*, je s ohledem na specifickou právní úpravu postupovat podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu a nikoli podle „zbytkové“ obecné skutkové podstaty uvedené v ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu. Po faktické stránce je však nutné upozornit na to, že neplnění účelu, pro který byl dlouhodobý pobyt povolen, je skutečností, která brání vyhovění žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Podřazení této skutečnosti pod to či ono ustanovení, když obojí podřazení vede ke stejnému negativnímu důsledku vůči cizinci, je tak spíše otázkou formalistickou.

Přesto je v nyní souzené věci nutné upozornit na to, že žalovaná nedospěla k závěru, že žalobkyně *„neplní účel“*, pro který jí byl dlouhodobý pobyt povolen, nýbrž k závěru, že žalobkyně *„po celou dobu předchozího pobytového statutu, tedy povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, výkonný manažer – účast v právnické osobě, neplnila účel pobytu, který jí byl povolen“*. Dopadá-li ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu na situaci, kdy *„cizinec neplní účel, pro který mu byl dlouhodobý pobyt povolen“*, nelze žalované nic vytknout, pokud jednání závažnější, než které je uvedeno v ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu, podřadila pod „zbytkovou“ obecnou skutkovou podstatu uvedenou v ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu. To znamená, že *„neplnění účelu po celou dobu povoleného dlouhodobého pobytu“* nepovažoval za prosté *„neplnění účelu“*, nýbrž za *„jinou závažnou překážku pobytu cizince na území“*.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že *„ačkoli účastnice řízení pobývala na území České republiky na základě povolení k pobytu, jehož účelem byla podnikatelská aktivita, pracovala na „fuškách“ jako uklízečka a finančně jí vypomáhal přítel. Nadto účastnice řízení vypověděla a svým podpisem stvrdila, že družstvo M & K Plzeň nezná, ačkoli k žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 21.2. 2008 jako doklad o účelu pobytu doložila potvrzení o členství právě v tomto družstvu“*.

Soud nedospěl k závěru, že by *„skutkové zjištění, že žalobkyně v rámci pobytu neplní účel pobytu, neodpovídalo výsledkům dokazování ve správním řízení“*.

Žalobkyně do protokolu ze dne 20.4.2010 k otázce, zda byla někdy zapsána v nějaké společnosti jako jednatel, společník nebo člen družstva, předseda družstva uvedla: *„Ne*

nebyla“. K otázce, že její minulý pobyt byl povolen za účelem účast v právnické osobě, kde byla zapsána, žalobkyně odpověděla: „*Nebyla jsem nikde zapsána, až teď. Společnost Khilian byla založena 24.3.2010*“. K otázce, zda ví, čím se družstvo M&K zabývá a v čem podniká, uvedla: „*Nevím, to družstvo neznám. Ani nevím, kdo je předsedou*“. K otázce, kde byla vedena v rámci minulého pobytu, žalobkyně uvedla: „*Pracovala jsem na fuškách, neměla jsem povolení k práci na území*“. K dotazu, na jaké fušky chodí, kdo jí je sjednává, uvedla: „*Chodím uklízet, sjednávají mně je kamarádky a můj přítel. Jinak sedím doma a živí mě přítel. Nebydlím u něj, ale dojíždím tam*“.

Z provedených citací výpovědi žalobkyně vyplývá, že tyto zcela odpovídají skutkovým zjištěním, které na podkladě výpovědi žalobkyně správní orgány učinily. Na základě těchto zjištění nelze dospět k jinému závěru, než že žalobkyně vůbec neplnila účel, pro který jí byl dlouhodobý pobyt povolen.

Pokud jde o společnost KHLIAN STAV s.r.o., v této společnosti byla žalobkyně jako jednatelka zapsána od 24.3.2010. Účast v této společnosti není jakkoli schopna zvrátit správnost závěru správních orgánů, neboť jednak žalobkyni nebyl povolen pobyt za účelem účasti v této právnické osobě, jednak její účast v této společnosti vznikla teprve dnem 24.3.2010 a zanikla dnem 24.11.2011.

Povinnost doložit žádost relevantními listinami je povinností žalobkyně. Ostatně tak vyplývá i z ustanovení § 52 správního řádu, podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Bylo tudíž na žalobkyni, aby za situace, kdy skončila její účast ve společnosti KHLIAN STAV s.r.o., svoji žádost doložila jinou relevantní listinou. Nebylo povinností správních orgánů namísto žalobkyně zjišťovat zda a jak eventuálně žalobkyně „*plní účel pobytu*“ jinak než sama tvrdí.

Soud neshledal důvodným ani třetí žalobní bod.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „*ačkoli účastnice řízení žádá o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, výkonný manažer - účast v právnické osobě, vypověděla, že ve firmě, kde je jednatelkou, zatím nepracuje, jelikož neumí česky a na kurz češtiny se přihlásí, až jí bude prodloužen pobyt. Jako důvod své účasti v právnické osobě účastnice řízení uvedla, že bude zaměstnaná. S ohledem na výše uvedené správní orgán I. stupně oprávněně dospěl k závěru, že existují skutečnosti nasvědčující tomu, že účastnice řízení hodlá požadované povolení k pobytu zneužít k jinému účelu, než je uvedeno v žádosti, a to k zaměstnání. Jelikož účastnice řízení již v rámci platnosti předchozího povolení k pobytu tento pobyt zneužívala k jinému účelu, a to zaměstnání (pracovala jako uklízečka), existuje důvodné nebezpečí, že zneužije i v tomto řízení požadované povolení k pobytu. Pro úplnost Komise uvádí, že účastnice řízení byla odvolána z funkce jednatelky obchodní společnosti KHLIAN STAV, s. r. o. ke dni 24.11.2011 a v současné době nefiguruje v žádné právnické osobě zapsané do obchodního rejstříku*“.

Žalobkyně do protokolu ze dne 20.4.2010 uvedla, že u společnosti KHLIAN STAV, s.r.o., zatím nic nedělala, učí se česky a vzhledem k její špatné češtině zatím nic

nevykonávala. Na kurz češtiny zatím nechodí, až bude mít vízum, tak pak bude chodit na nějaký kurz.

Z provedených citací výpovědi žalobkyně vyplývá, že tyto zcela odpovídají skutkovým zjištěním, která na podkladě výpovědi žalobkyně učinila žalovaná. Na základě těchto zjištění nelze dospět k jinému závěru, než že žalobkyně hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Deklarovaným účelem byla „účast v právnické osobě“, avšak skutečným účelem, zjištěným přímo z vlastní výpovědi žalobkyně, byl nikoli výkon funkce jednatele, nýbrž výkon práce pro tuto společnost. Dlužno doplnit, že v době vydání napadeného rozhodnutí již žalobkyně nebyla jednatelkou společnosti KHLIAN STAV, s.r.o. Dospěla-li žalovaná na základě těchto všech skutečností k závěru, že žalobkyně hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v její žádosti, nelze tomuto závěru ničeho vytknout. Žalobkyní deklarovaný účel pobytu totiž nebyl vůbec prokázán.

Soud neshledal důvodným ani čtvrtý žalobní bod.

Podle § 37 odst. 2 zákona o pobytu policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, pouze za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Z ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu lze dovodit, že je nutné vyhovět žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu, pokud bude zjištěno, že nevyhovění žádosti nebude přiměřené jeho důvodu, přičemž především bude mít negativní dopad do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgány jsou přitom povinny přihlídnout ke všemu, co ve vztahu k posouzení těchto skutečností vyšlo v řízení najevo.

V případě žalobkyně však žádné skutečnosti, které by bránily nevyhovění žádosti, ve správním řízení najevo nevyšly. Dokonce ani žalobkyně žádné takové skutečnosti v průběhu správního řízení ani soudního řízení neuvedla. Pokud žalobkyně měla za to, že zde takové skutečnosti jsou, nic jí nebránilo, aby je správním orgánům sdělila. Pokud tak žalobkyně neučinila, nelze správním orgánům vytýkat, že při svém rozhodování vycházely z toho, co ke svým soukromým a rodinným poměrům uvedla.

Ze samotné skutečnosti, že žalobkyně po určitou dobu pobývala na území České republiky či že má přítele, se kterým nežije, pouze za ním dojíždí, konkrétní skutkové okolnosti odůvodňující aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu dovodit nelze. Pokud by bez dalšího postačovala toliko určitá doba pobytu na území České republiky nebo skutečnost, že cizinka má přítele, bylo by nutné vyhovět vždy všem žádostem o prodloužení dlouhodobého pobytu. Ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu by tak pozbylo zcela svého smyslu.

Pokud se prvoinstanční orgán zabýval vztahy uvnitř společnosti KHLIAN STAV s.r.o. ve vztahu k posouzení otázky, zda „*bude chod společnosti ohrožen tím, že doba platnosti*

povolení k dlouhodobému pobytu nebude žalobkyni prodloužena“, činil tak zcela v souladu s jeho povinností přihlídnout ke všemu, co ve vztahu k posouzení podmínky uvedené v ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu, vyšlo v řízení najevo.

V.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaná vzdala práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 31. května 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová